

ת"ד 5289/02/21 - מדינת ישראל נגד יוסף והבה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5289-02-21 מדינת ישראל נ' והבה

בפני
כבוד השופט אהרן האוזרמן
מדינת ישראל

בעניין:
ע"י ב"כ עוה"ד דנה אלירז תביעות תעבורה,
משטרת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף והבה

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד יצחק נתן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש, עקיפה בדרך לא פנויה, התנהגות הגורמת נזק וגרם תאונת דרכים בה נגרמו לו עצמו חבלות של ממש.

ביום 29.10.20 סמוך לשעה 13:30 נהג הנאשם באופנוע ברמת גן, בשד' ירושלים ממערב למזרח והגיע סמוך לבית מס' 64. אותה עת בכיוון נסיעת הנאשם ולפניו נהג רכב סקודה, שהחל פונה שמאלה לחניון סמוך. הנאשם, נהג ברשלנות בכך שעקף את הסקודה משמאל בתוך שטח הצומת, כשהדרך אינה פנויה, התנגש בסקודה וכתוצאה החליק עם האופנוע על הכביש.

כתוצאה מהתאונה, נגרמו לנאשם חבלות "של ממש" קרע בטחול, שברים בגפיים, חתכים בגבה ובסנטר, הנאשם אושפז בבית חולים, שם עבר ניתוח לכריתת הטחול.

נוכח תוצאות התאונה, עתרה ב"כ המדינה לענישה מחמירה הכוללת פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ-5 חודשים, לצד פסילה על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקת ביהמ"ש לעניין מתחם הענישה והעונשים הנוהגים בבתי משפט לתעבורה בנסיבות דומות, ובחבלות בחומרה דומה.

המדינה בטיעוניה מבקשת לקבע מתחם ענישה הנע בין 3 ל-18 חודשי פסילה בפועל, ובקשה להדגיש כי לשיטתה, אין להתחשב במקרה דנן כלל בטענת הנאשם כי בא על עונשו בחבלות שנגרמו לו ובכך נענש דיו "מידי שמיים" ואין מקום לפסול את רישיונו כלל. רף הרשלנות בה נהג הנאשם, היותו נהג חדש ועוצמת החבלות שיצר מצדיקים לשיטת המדינה ענישה בתוך המתחם שהציגה.

ב"כ המאשימה הפנתה במיוחד לתיק ת"ד **3555-03-20** מ"י נ' שני ארוצקר (29.07.20) (פורסם בנבו) שם כב' השופט הבכיר אלון אופיר סקר את מתחם הענישה הרלוונטי, ובמיוחד קבע קביעה משפטית נורמטיבית כי אין די בכך שלנאשם נגרמו חבלות של ממש ו/או בנסיבות אישיות כולל גם לקיחת האחריות והעדר עבר תעבורתי, כדי להצדיק סטייה ממתחם הענישה הכולל תמיד פסילה בפועל.

לעניין הטענה ל"ענישה בידי שמיים" נקבע כי כל עוד לא נקבעו לנאשם אחוזי נכות ואין נכות נותרת בגופו באופן משמעותי, הרי שלא ניתן לטעון להקלה בעונש בנימוק כי הנאשם נענש "בידי שמיים".

ב"כ הנאשם ביקש מצדו להעלות טיעונים לקולא לטובת הנאשם. ראשית, הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה. שנית, הנאשם אמנם נהג חדש אך ללא כל הרשעות קודמות. שלישית, נסיבות התאונה מעידות לשיטתו על רשלנות נמוכה מצד הנאשם שכן לשיטתו פניית הרכב שלפניו הייתה מפתיעה, וכן הכביש היה חלק ובו כתם שמן, בעטיו לא הצליח הנאשם לטענתו לבלום ולכן החליק עם האופנוע.

כנימוק מרכזי לשיטת ההגנה, התבקשה חריגה ממתחם הענישה בשל העובדה כי, הנאשם נחבל לבדו ובעצמו בתאונה ואך ספג חבלות של ממש כמפורט בכתב האישום. לעניין זה הנאשם אושפז ונותח בניתוח להסרת הטחול. הנאשם התייצב בביהמ"ש במרחק הזמן כשדבריו "חזר לעצמו באורח נס" ומצבו כיום תקין. הנאשם חייל בשרות חובה משרת לדבריו ביחידת מודיעין מסווגת.

הסנגור המלומד הגיש פסיקה רחבה לעניין מתחם הענישה, כמפורט בפרוטוקול (עמוד 6) בה בתי משפט לתעבורה, ואף ערכאת הערעור, כאשר לנהג הנאשם נגרמו חבלות של ממש קשות כולל חבלות הדורשות שיקום, ומותרות נכות פיזית, מצאו שלא לפסול את הנאשם כלל ואף פטרו אותו מפסילת החובה המנויה בחוק (3 חודשים) והכל מתוך ההשקפה כי במקרים אלו, נוכח החבלות הקשות שספג הנאשם הרי שקיבל את עונשו "מידי שמיים" ואין מקום להכביד עליו עוד בפסילת רישיון הנהיגה. לעניין זה, נלקחה בחשבון גם השפעת פסילת הרישיון על נידות ושיקום הנאשם, עקב נכותו.

הסנגור המכובד עתר שלא לפסול את רישיונו של הנאשם כלל. לחילופין ביקש להפחית את תקופת הפסילה מפסילת החובה. הסנגור טען כי פסילה של 3 חודשים תוביל את הנאשם בהיותו עדיין נהג חדש, לאבד את רישיונו וכן תחייב אותו בהוצאת רישיון מחדש. בכך יישא הנאשם מבחינתו ב"ענישה כפולה". ההגנה בקשה אם כן, להתמקד בענישה צופת פני עתיד, פסילה על תנאי וקנס.

דין:

סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (לאחר תיקון 113) קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, ייקבע בהתאם לעיקרון המנחה [עקרון ההלימה] הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם מציאת היחס ההולם בין העבירה, מידת אשמו של העבריין והעונש בהתאם לעקרון המנחה, יתחשב בית המשפט: "בחומרת העבירה, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

חומרת העבירות:

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות. הנאשם נהג בקלות ראש, עקף בדרך שאינה פנויה וגרם לתאונה שאף תוצאותיה חמורות.

ברע"פ **2564/12** יחיאל קרני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) (2012), נדרש ביהמ"ש העליון לחומרת העבירות הנדונות, ולשאלה מה העונש הראוי בתאונת דרכים קשה, ונאמרו על ידי כבוד המשנה לנשיא (כתוארה אז) השופט מרים נאור, הדברים הבאים:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים ... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן."

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

הערך החברתי שנפגע הוא ללא ספק שלום הציבור, שלמות הגוף והנפש והצורך לשמור על ביטחונם של משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך החברתי ניכרת ומתבטאת בתוצאות התאונה. לקרבה שבין תאונות הגורמות פגיעות חמורות לבין תאונות שתוצאתן גרם מוות, נכתבו בפסיקה דברים ברורים.

[ראה: רע"פ **2564/12** יחיאל קרני נ' מ"י (פורסם בנבו) (2012); רע"פ **1583/14** יאיר שמיר נ' מ"י (פורסם בנבו) (11.3.14); ורע"פ **3764/05** בן זויה נ' מ"י (פורסם בנבו) (21.04.05)].

קביעת מתחם הענישה:

רף הרשלנות במקרה זה הינו בינוני שכן לא מיוחסת לנאשם נהיגה במהירות חריגה או השתוללות בכביש. עם זאת, עקיפה משמאל, בצומת ובדרך שאינה פנויה, אינה מאפשרת קביעת רף רשלנות נמוך.

רף פגיעות הגוף הראשוני היה אמנם גבוה, אך **היחיד שנחבל הוא הנאשם** ובהתאם לנתונים שהוצגו בפני, הנאשם החלים כמעט לחלוטין מפציעותיו.

סקירת פסיקה רלוונטית (טווח הענישה המקובלת) - לצורך קביעת מתחם הענישה:

הלכה ידועה היא שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים. ראה: עפ"ת **37974-07-12** סנדרוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (06.09.12).

ברע"פ **2564/12** קרני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (16.08.12), קבע ביהמ"ש:

" לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

מתחם הענישה בעבירות של נהיגה רשלנית בגינה נגרמה תאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש כולל רכיב פסילת רישיון נהיגה לתקופה שנעה החל מ-3 חודשים ועד מספר שנים.

[ראה: עפ"ת **40943-03-14** שגיא נגל נ' מ"י, (3.4.14) (פורסם בנבו) ; עפ"ת **10348-03-14** מרים לוגסי נ' מ"י, (13.3.14) (פורסם בנבו) ; עפ"ת **46532-03-13** משה אדזיאשוילי נ' מ"י, (1.6.13) (פורסם בנבו) ; עפ"ת **7802-03-13** דדו נ' מ"י, (02.06.13) (פורסם בנבו)].

אם רף הרשלנות גבוה יותר או אם מתלוות עבירות חמורות נוספות הנוצצות בבסיס הרשלנות או אם תוצאות התאונה קשות - תקופת הפסילה ממושכת יותר. ככל שעולה רף הרשלנות, עולה רף הענישה. כאשר תוצאות התאונה חבלות קשות במיוחד, אף הוטלו עונשי מאסר בנוסף לרכיב הפסילה, החל ממאסר מותנה ועד מאסר בן מספר חודשים.

[ראה: עפ"ת **17608-04-10** אורי מכלוף נ' מ"י, (08.08.10) (פורסם בנבו), עפ"ת **2235-04-13** אלינור בוארון נ' מ"י, (16.12.13) (פורסם בנבו)].

יחד עם זאת, כאשר רף הרשלנות נמוך או שרף החבלות שנגרמו אינו חמור, נגזרה ענישה שקרובה או זהה לחלקו הנמוך של המתחם שהוצג לעיל. ראה למשל:

עפ"ת **12975-11-09** שלם נ' מ"י, (21.02.10) (פורסם בנבו), בנהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש לנאשם, שרכב על קטנוע, איבד שליטה ונחבל בעצמו, ערכאת הערעור ביטלה את רכיב הפסילה בפועל והותירה את יתר הרכיבים: 3 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים וקנס בסך 1500 ₪.

עפ"ת **10556-10-10** מדינת ישראל נ' נזימה גדליה, (07.09.11) (פורסם בנבו), נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב, חבלות של ממש (שברים בצלעות ובקרסול, אישפוז ארוך ונכות לצמיתות לנאשמת בת 72) נגזרו 4 חודשי פסילה על תנאי לשנתיים וקנס בסך 1600 ₪.

עפ"ת **22039-03-13** מ"י נ' אביטבול, (08.07.13) (פורסם בנבו), ערכאת הערעור הרשיעה את הנאשם בנהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש לנאשם עצמו [שברים שנזקקו לניתוחים, אישפוז ושיקום בבית לוינסטיין]. נוכח החבלות העצמיות, הסתפק ביהמ"ש ב-2 חודשי פסילה מותנית לשנתיים, ללא קנס.

עפ"ת **24645-03-13** מדינת ישראל נ' נדר, (20.5.13) (פורסם בנבו), נהיגה רשלנית, סטייה מנתיב וחבלה של ממש. המשיב הוטס בהיותו מונשם לבית חולים, סבל מפגיעות ראש וחבלות חזה, נזקק לטיפול רפואי ולאשפוז ממושך, כולל שיקום בבית לוינסטיין. המדינה ערערה על זיכויי בבימ"ש קמא ובביהמ"ש המחוזי, הגיעו הצדדים להסדר שכלל 3 חודשי פסילה על תנאי לשנתיים.

עפת 22039-03-13 מדינת ישראל נ' אופיר אביטבול, (פורסם בנבו), נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב, בקטנוע, וגרימת חבלה של ממש, בבימ"ש קמא בוטל כתב האישום, נוכח הגנה מן הצדק, היות שמדובר בצעיר בן 17, שהפך נכה בעקבות התאונה. בביהמ"ש המחוזי הציגו הצדדים הסדר, לפיו הנאשם יודה בכתב האישום ויגזרו עליו 2 חודשי פסילה על תנאי, לשנתיים.

ת"ד 7810-08-14 מדינת ישראל נ' ענת עבדי, (פורסם בנבו), נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב, וחבלות של ממש לנאשמת, (אם ל-6). ביהמ"ש קבע שאין זה מקרה מתאים להחמיר בענישה "למען יראו ויראו". צוין כי פסיקה מנחה קובעת כי כאשר מדובר בתאונה עצמית בה נפגע הנהג עצמו חבלות של ממש, לא תוטל עליו פסילה בפועל, אלא פסילה מותנית וקנס. ביהמ"ש הפנה לעניין נדר ואביטבול (להלן). בהתאם נגזרו על הנאשמת 2 חודשי פסילה מותנית לשנתיים, וקנס בסך 500 ₪.

ת"ד 6256-06-14 מ"י נ' סולומון (פורסם בנבו), נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש לנאשם עצמו. (שברים, הנשמה, אישפוז, ניתוח) ביהמ"ש גזר 2 חודשי פסילה מותנית לשנתיים וקנס 750 ₪.

ת"ד 9528-03-16 מדינת ישראל נ' חנניה אטיאס (פורסם בנבו), אי ציות לאור אדום ברמזור ונהיגה בקלות ראש, חבלות של ממש לנאשם [חתך בראש ודימום מוחי] ולנוסעת עימו [שבר וניתוח] נגזרו 3 חודשי פסילה, 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

ת"ד 385-04-17 מדינת ישראל נ' סבתי (פורסם בנבו), אי שמירת רווח נהיגה בחוסר זהירות וחבלות של ממש לנאשם (שבר בטיביה ניתוח ואישפוז) בהסדר טיעון נגזרו על הנאשם 3 חודשי פסילה על תנאי ו-1000 ₪ קנס.

ת"ד 6778-07-18 מדינת ישראל נ' נגד (פורסם בנבו), נהיגה בקלות ראש וחבלה של ממש (הנאשם "הושבת" ל-10 חודשים), ביהמ"ש גזר 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים ו-1500 ₪ קנס.

ת"ד 922-09-19 מדינת ישראל נ' שקד, (לא פורסם), נהיגה בחוסר זהירות סטייה מנתיב וגרם חבלות של ממש (שברים בקרסול, ניתוח לקיבוע ו-35 ימי אישפוז), נגזרו 4 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים, קנס בסך 750 ₪ וחתימת התחייבות כספית בסך 4000 ₪ ל-3 שנים.

ת"ד 390-07-19 מדינת ישראל נ' אליהו, (לא פורסם), נהיגה בקלות ראש בניגוד לחץ, חבלות של ממש (שבר מרוסק בשוק, שברים בצלעות, ניתוח אישפוז) נגזרו בהסדר טיעון 3 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה על תנאי ל-3 שנים ו-400 ₪ קנס.

לסיכום: מדיניות הענישה משתנה ממקרה למקרה בהיות הענישה אינדיבידואלית. טווח הענישה במקרים דומים, הינו אך

שיקול אחד מבין מכלול השיקולים הנדרשים בקביעת "מתחם הענישה" ואינו השיקול הבלעדי. [ראה: רע"פ 6048/13 מוחמד בשיר חוסין נ' מ"י, (14.08.14) (פורסם בנבו)].

הנה כי כן, הפסיקה אליה הפנו הצדדים, מלמדת על מדיניות ענישה במקרים דומים יותר או פחות, אולם כל מקרה נשקל לגופו ועל פי נסיבותיו.

סיכום ביניים - קביעת מתחם הענישה:

לאחר שנתתי דעתי לשיקולים הקבועים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, לשם מציאת היחס ההולם במקרה זה בין העבירה, מידת אשמו של הנאשם והעונש הראוי לו, אני קובע כי מתחם הענישה במקרים דומים, בהתחשב בחומרת העבירה, בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה המקובלת בבתי המשפט, ובמיוחד בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה זה, כולל, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה שבין 3 ל- 8 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

קביעת העונש הראוי על רקע המתחם אותו קבעתי:

נקודת המוצא היא הערכת "אשמו" של הנאשם היינו רמת הרשלנות בנהיגתו שהובילה לתאונה. הנאשם התרשל אמנם בכך שעקף כאמור בדרך לא פנויה ובצומת, אולם, לא נהג במהירות מופרזת או בפראות. רשלנות הנאשם נקבעה על ידי ברמה "בינונית" ולכן כפועל יוצא מרשלנות זו ניצב בשלב זה הנאשם במרכז מתחם הענישה אותו קבעתי, (ואכן התביעה בהגינותה עתרה ל-5 חודשי פסילה).

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה, ללא כל תיקון של כתב האישום וללא כל הסדר טיעון עם המדינה. עמדה זו של הנאשם פועלת מכח החוק (תיקון 113 של חוק העונשין) לזכותו ומצדיקה תנועה במתחם הענישה, לכיוון חלקו הנמוך.

הנאשם עצמו הוא היחיד שנחבל בתאונה. לנאשם נגרמו "חבלות של ממש" כמפורט, ברף נמוך-בינוני. אין ספק כי הנאשם נענש בכך במידה רבה "מידי שמיים", נתון המהווה שיקול לקולא בתוך המתחם.

עצם העובדה כי רשלנות הנאשם לא גרמה לצד ג' כלשהו כל פגיעת גוף והנאשם עצמו הוא היחיד שנחבל, מצדיקה תזוזה נוספת לכיוון ענישת הבסיס במתחם אותו קבעתי. שונה מצבו של נאשם הגורם נכויות קשות לנפגע (אדם אחר) בתאונה לה גרם, ממצבו של מי המזיק בתאונה לעצמו בלבד.

לפי סעיף 40 לחוק העונשין, יש מקום לבחון במסגרת קביעת העונש (בתוך המתחם) גם נסיבות אחרות, שאינן קשורות לנסיבות ארוע התאונה עצמה. לענין זה מצאתי להתחשב לקולא גם בנסיבות כדלקמן:

הנאשם נהג חדש, ואין לחובתו כל רישום בגין עבירות קודמות. בהיות הנאשם "נהג חדש" עדין, צפוי הנאשם לסנקציה נוספת מצד משרד הרישוי ויתכן ויחוייב בהוצאת רישיון נהיגה מחדש.

בשקילת הענישה הראוייה לנאשם, נכון יהיה לבחון גם את השפעת העונש על האינטרס הציבורי לאפשר לנהגים חדשים להמשיך ולצבור מיומנות בנהיגה, כמובן לצד הצורך המתבקש לגזור על הנאשם עונש ראוי ומרתיע עבור העבירות שביצע.

על פי הכללים הנהוגים במשרד הרישוי, במידה והנאשם יפסל לתקופת המינימום הקבועה בחוק, יאבד את רישיון הנהיגה, ויחוייב בהוצאת רישיון מחדש (כולל שיעורי נהיגה, אגרות ומבחני רישוי). נטען כי בכך יש משום "ענישה כפולה" שאינה ראויה ובוודאי שאין זה ראוי להפעילה באופן אוטומטי.

שקלתי את בקשת ההגנה להימנע לחלוטין מכל רכיב של פסילה בפועל. קבלת בקשה זו תוביל בהכרח לגזירת ענישה נמוכה באופן משמעותי מהמתחם אותו קבעתי. לא מצאתי להעתר לבקשה זו. על פי הפסיקה שהובאה בהרחבה, בתי המשפט "מוותרים" על רכיב הפסילה (הקבוע בחוק כפסילת חובה) רק כאשר חבלותיו של הנאשם גרמו לו לנכות משמעותית וכאשר נכותו זו תלווה אותו לשארית חייו.

חבלות הגוף של הנאשם שבפני לא הותירו בו למרבה המזל, נכות משמעותית ואף לפי דבריו שב למסלול חיים רגיל ותקין. מכאן שבמקרה דנן אין מקום לעונש ללא פסילה כלל.

לצורך קביעת עונשו של הנאשם על רקע מתחם הענישה שנקבע, יש לזכור את מטרות הענישה, כפי שמשתקפות אף בהוראות סעיף 40 (רבתי) לחוק העונשין, לאחר תיקון מס' 113 לחוק. מטרות הענישה כמקובל הן: "גמול"; "מניעה"; "הרתעה" ו-"שיקום".

במקרה שבפני מצאתי לסטות לקולא ממתחם הענישה כאמור, זאת משיקולי "שיקום" של הנאשם והשאיפה לאפשר לו לחזור למסלול חיים תקין, כולל במסגרת שירותו הצבאי. נקבע לא אחת בפסיקה כי רישיון הנהיגה הינו כלי שיקומי, בשל העובדה כי הוא מאפשר לאדם ניידות ועצמאות.

שיקולי "גמול" באים לטעמי על סיפוקם המלא גם בסטייה מסויימת לקולא ממתחם הענישה. אין ספק כי הנאשם "קיבל" בפציעותיו "גמול הולם" בגופו ממש, עבור התרשלותו בנהיגה והתאונה עצמה.

שיקולי "מניעה" ו"הרתעה", בין הרתעה אישית של הנאשם ובין הרתעה כללית, נענים גם הם לדעתי במקרה זה במידה רבה בפציעותיו של הנאשם, שיש בהם בוודאי להרתיע, לא פחות מכל עונש פסילה של רישיון הנהיגה.

לסיכום: שיקולי שיקום של הנאשם יחד עם שיקולי גמול ("מידי שמיים") מניעה והרתעה שבאו על "סיפוקם" כאמור, מצדיקים במקרה שבפני סטייה ממתחם הענישה, והפחתה מענישת המינימום הקבועה בחוק.

לאחר ששקלתי את מידת הרשלנות של הנאשם, נסיבות התאונה, את אופי פגיעות הגוף של הנאשם עצמו בתאונה (ואת החלמתו), את לקיחת האחריות המלאה, את וותק הנהיגה ועברו התעבורתי של הנאשם ואף את שיקולי הענישה השונים כמפורט, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **קנס בסך 750 ₪.**

הקנס ישולם עד יום 01.03.22.

2. **45 ימי פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, בפועל.**

רישיון הנהיגה יופקד במזכירות בית המשפט לכל המאוחר עד יום 01.01.22.

מוסבר לנאשם כי במידה ולא יפקיד רישיונו עד יום 01.01.22 יאסר עליו לנהוג, אם ינהג ימצא כמי שנוהג בפסילה וכן תקופת פסילתו על פי גזר הדין לא תחל להמנות.

3. **פסילה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.**

זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לנאשם ולבא כוחו.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ב, 29 בנובמבר 2021, בהעדר הצדדים.